

Ας μην αφήσουμε κανέναν να μας πάρει τις αναμνήσεις μας.

/ Γενικά

Φωτο:dreamskindergarten.blogspot.com

Ένα μικρό εξάχρονο κοριτσάκι, με κοκκινωμένες κοτσιδούλες είχε βγει για ψώνια. Εκείνη την ώρα είχε πιάσει δυνατή βροχή.

Από κείνη τη βροχή που σε ταξιδεύει καθώς χορεύει ρυθμικά πάνω στο δρόμο, στα υπόστεγα και στις αναμνήσεις.

Μέσα στο κατάστημα είχαμε μαζευτεί πολλοί περιμένοντας να περάσει η μπόρα.

Άλλοι περίμεναν υπομονετικά και άλλοι βαστώντας τα μούτρα τους, επειδή η βροχή τους καθυστερούσε από το βιαστικό τους πρόγραμμα.

Η βροχή με μαγεύει. Η μουσική της με πάει σ άλλους κόσμους.

Χάνομαι στον ήχο και την θέα τ ουρανού να καθαρίζει την βρωμιά του κόσμου.

Τα παιδικά μου χρόνια ζωντανεύουν όταν δίχως να το σκεφτώ έβγαίνα και έτρεχα και πηδούσα με δύναμη μέσα στις λιμνούλες...στα ρυάκια που γέμιζαν τα ακροδρόμια... διώχνοντας μακριά τις έγνοιες και τις στεναχώριες.

Ξαφνικά η φωνή της μικρής διέκοψε την αναπόληση

“Έλα μαμά να τρέξουμε στη βροχή!”

“Τι;” ρώτησε εκείνη έκπληκτη

“Πάμε να τρέξουμε στην βροχή” ξαναπε το κορίτσι

“Γλυκιά μου θα περιμένουνε λίγο ακόμα μέχρι να κοπάσει” της απάντησε αυτή

“Μα γίνουμε μούσκεμα” παρατήρησε η μητέρα

“Όχι!” διαμαρτυρήθηκε το κορίτσι. “Αλλα μου έλεγες το πρωί!”

“Το πρωί; Σου είπα εγώ το πρωί οτι θα τρέχουμε μέσα στη βροχή δίχως να βραχούμε;”

“Μα δεν θυμάσαι καλέ μαμά; Ότανμίλαγες στον μπαμπά για τον καρκίνο του είπες πως αν μας βοηθήσει ο Θεός να το περάσουμε αυτό, θα μπορούμε να περάσουμε τα πάντα ύστερα!

Είχαμε μείνει όλοι άφωνοι. Δεν ακουγόταν λέξη. Απο κανέναν. Μόνο η βροχή. Δεν έφευγε κανένας. Περιμέναμε την απάντηση της μάνας. Είχε σταματήσει για να σκεφτεί τι θα απαντούσε στην κόρη της. Ήταν μια στιγμή πολύ σημαντική για την ζωή της μικρής. Μια στιγμή όπου η αγνή πίστη έπρεπε να τραφεί για να ανθίσει.

“Αγάπη μου” της είπε η μάνα “Έχεις απόλυτο δίκιο. Ελα, πάμε να τρέξουμε στη βροχή. Αν ο Θεός επιτρέψει να βραχούμε, θα είναι επειδή χρειαζόμαστε πλύσιμο”

Και όρμησαν έξω.

Τις παρακολουθούσαμε όλοι καθώς έτρεχαν ανάμεσα στα αυτοκίνητα, μέσα στις λιμνούλες. Βράχηκαν μέχρι το κόκκαλο.

Μερικοί τις ακολούθησαν και γελούσαν σα μικρά παιδιά καθώς κατευθύνονταν στα αυτοκίνητα τους.

Και ναι. Έτρεξα κι εγώ. Και βράχηκα. Χρειαζόμουν πλύσιμο.

Ας μην αφήσουμε κανέναν να μας πάρει τις αναμνήσεις μας.

Ας μην αφήσουμε την ευκαρία να δημιουργήσουμε αναμνήσεις. Κάθε μέρα.

Πηγή: Δημήτρης Καραβασίλης, Συγγραφέας